

EGY VÁROS ENTRÓPIÁJA

JULIA STOSCHEK
COLLECTION

FRANCIS ALYS LONNIE VAN BRUMMELEN CAO FEJ CYPRIEN GAILLARD KLARA LIDÉN HELEN MARTEN
GORDON MATTA-CLARK ROBERT SMITHSON CLEMENS VON WEDEMEYER ANDRO WEKUA TOBIAS ZIELONY

2013. 11. 22.–2014. 02. 23.

Az urbánus térnek, az emberi beavatkozás nyomán létrejövő környezetnek, a városnak mint rendszernek is meghatározható a rendezetlenségi foka, az entrópiája. Az entrópia akkor magas, ha a rendszerben zavart keltő események történnek, például akkor – mint Clemens von Wedemeyer videóinstallációjában –, amikor egy múzeum ég. Míg ha kiszámítható a történetek menete, mint Francis Alys művében, ahol egy reménytelenül küzdő Volkswagen sohasem éri el a dombtetőt, akkor alacsonyabb entrópiáról beszélünk.

A 2007 óta nyilvános Julia Stoschek Collection olyan nemzetközi, kortárs képzőművészeti magángyűjtemény, amely leginkább az időalapú médiumokra fókuszál. A gyűjteményből minden évben új válogatás látható a düsseldorfi kiállítóterben, illetve külső helyszíneken – például a Műcsarnok után Karlsruhéban, a Zentrum für Kunst und Medientechnologie-ban (ZKM). A Julia Stoschek Collection alapelveinek megfelelően legnagyobb részben a mozgókép médiumát használó művek láthatók a kiállításon, legyen szó dia, celluloid, DVD vagy blu-ray hordozóról.

A kiállításon részt vevő 11 művész 26 munkája több nemzedék látás- és megközelítésmódjáról tanúskodik, a fiatal svédországi Klara Lidéntől egészen Robert Smithson 1970-ben készült alkotásáig.

A Műcsarnokba látogatók szinte egy teljes napot is eltölthetnének a kiállítóterben a videómunkákat nézve, hiszen a teljes anyag több mint nyolc óra időtartamú.

A felütést a Londonban élő Helen Marten számítógépes animációja adja: a számítógép által generált építészeti tagozatok disputája a kultúra értékeinek kizsákmányolását tematizálja.

Klara Lidén teljes kiállítóteret betöltő műegyüttesén jól érzékelhető, hogy a művész építészetet is tanult Stockholmban: az épített környezethez való viszonya videó- és diafilm műveit is meghatározza.

Szintén építész háttérrel rendelkezik a belga származású, 1986 óta Mexikóban élő Francis Alÿs. Műveit politikus, de egyben költői attitűd jellemzi. A *Próba I.* sorozatban például egy Volkswagen bogár sziszifuszi harcát látjuk, ahogy egy mexikói város dombjára igyekszik felkapaszkodni, miközben kísérletét egy mariachi zenekar próbája kíséri. Ahogy Sziszifusz, a bogárhátú is alulmarad a küzdelemben, nem sikerül a domb túloldalán lévő országhatárhoz eljutnia.

Mexikói helyszínen, a maya épített kulturális hagyatékkal különös szimbiózisban élő üdülővárosban, Cancúnban játszódik Cyprien Gaillard 16 mm-esre forgott filmje is, a narratívát nélkülöző *Az arany és tükrök városai (Cities of Gold and Mirrors)*. Gaillard életművét elsősorban a szituacionizmus alapelveire támaszkodó alkotói hozzáállás, az architektúra és az egyén kapcsolatán keresztül bemutatott szociopolitikai kritika jellemzi.

Inkább magára a térélményre fókuszált Gordon Matta-Clark, aki térbeli beavatkozásaival, épületkivágataival már az 1970-es években szembehelyezkedett a tér konvencionális felfogásával. Nyíltan kritizálta a városépítészetet, a köz- és magánéletet meghatározó körülményeket. Filmjei – anarchisztikus tevékenysége mellett – az urbánus terek alapvető dokumentációi is.

Matta-Clark kortársa, Robert Smithson a land art ikonikus alakja. Főműve egy spirál alakú móló, az 1970-ben épített *Spirális gát (Spiral Jetty)*, ami alacsony vízállásnál ma is megtekinthető az Utah állambeli Nagy-Sóstó partjánál. A Műcsarnokban az építkezésről és a mű háttéréről készített dokumentatív jellegű filmje látható.

Hasonló műfajú Lonnie van Brummelen és alkotótársa, Siebren de Haan 35 mm-es nyersanyagra készült filmje, mely az Európa határain lévő (nem) helyeket járja be.

Cao Fej jóvoltából viszont ténylegesen nem létező helyeket ismerhetünk meg, a kínai művész ugyanis a *Second Life* nevű program segítségével vizualizálta megálmodott városát. Kinek az utópiája? – teszi fel a kérdést egy izzógyár dolgozóinak és a választ mi, látogatók, immár valós időben és térben, egy Utópiagyár feliratú ipari garázkapun áthaladva tudhatjuk meg.

Valóságtól elemelt és elidegenedett, szimbólumokkal telített mű Andro Wekua valóban moziszzerű környezetben, a Műcsarnok előadótermében látható szürreális filmje, melynek a címe rejtélyes intelem, hogy soha ne aludjunk eperrel a szánkban.

Tobias Zielony, a szociofotó műfajához kritikusan viszonyuló német művész 2009-es, több mint 7000 állóképből készült stop-motion animációja, a *Le Vele di Scampia* azt az azonos nevű, Nápoly külvárosában található épületegyüttest dokumentálja, melyet Francesco Salvio tervezett az 1960-as években, s amely mára maffiaszékhelyként vált híressé. Zielony animációja a hanyatló, omladozó épületeket és lakóit körülvevő különös, misztikus légkört örökíti meg.

A városi térből a képzőművészetnek szentelt termekbe vezet vissza Clemens von Wedemeyer múzeumi tüzészetet megörökítő, három csatornán futó videóinstallációja, amelyben egy színész három szerepben, ugyanabban a térben mozog, „egymás jelenlétének” tudatában, de sohasem összetalálkozza.

A kiállítási koncepció a Julia Stoschek Collection és a Műcsarnok szakmai stábjának közös munkája.

Csejdy Réka

sajtó és PR

e-mail: csejdy.reka@mucsarnok.hu

tel.: (+36 1) 460-7017

(+36 30) 444-5320

Monika Lahrkamp

sajtó és közönségkapcsolatok

e-mail: lahrkamp@julia-stoschek-collection.net

tel.: +49 (0) 211/ 58 58 84 12

fax: +49 (0) 211/ 58 58 84 19

Műcsarnok

H-1146 Budapest, Dózsa György út 37.

Postafiók: H-1406 Budapest, Pf. 35

www.mucsarnok.hu | www.kunsthalle.hu

Julia Stoschek Collection

Schanzenstraße 54

D 40549 Düsseldorf

www.julia-stoschek-collection.net

Támogatók:

Cao Fei: A jövőm nem egy álom

2006, videó 20' (állókép)

A művész és a Vitamin Creative Space, Kuangcsou engedélyével